

Domarekonferensen i Göteborg den 17 augusti 1952

Tidningens medarbetare, fru Brita Bengtson, berättar om denna konferens följande:

SBK:s Göteborgs-avdelning hade tagit ett lovvärt initiativ, då den anordnade en domarekonferens i Göteborg den 17 augusti. Uppriktigt sagt var emellertid en åtgärd av detta slag icke direkt oväntad. Bakgrunden till densamma är i korthet följande. SBK har under de sista sex—sju åren undergått en explosionsartad utveckling. Medlemsantalet har flerdubblats, nya lokalavdelningar har vuxit som svampar ur jorden och ansökningar om tillstånd att anordna bruksprov har regnat över verkställande utskottet, som väl gärna såg, att bruksprov anordnades, men till sist inte visste varifrån domare skulle tas. De domare, som fanns att tillgå, hade under höst- och vårsäsong varenda söndag bokad för att fungera vid något bruksprov. Domarbristen var skriande. Avdelningarna själva gjorde sitt till för att åtminstone temporärt lösa problemet att avhjälpa bristen på domare genom att leta fram domarämnen varhelst detta någonsin var möjligt. Varje medlem, som fyllde de minsta anspråk på att kunna godkännas som domare föreslogs till sådan. Centralstyrelsen överhopades med ansökningar om godkännande av nya domare och dess VU hade det svåra uppdraget att söka skilja agnarna från vetet. De olika ansökningsformulären granskades i detalj och sådana personer, som icke fyllde de fastställda fordringarna, utsortades. De övriga prövades vidare och kompletterande uppgifter inhämtades där sådana stod att få. Man ansåg det vara bättre att stämma i bäcken än i ån och var i möjligaste mån restriktiv, när det gällde att godkänna domare. Även andra restriktiva åtgärder vidtogs, som t. ex. fastställande av att ett domarlag endast fick döma ett visst antal hundar, att varje lokalavdelning endast fick anordna ett bruksprov om året osv. Varje sådan åtgärd mottogs med en storm av protester, men har nu kanske vunnit litet mer förståelse. Man har nämligen insett vartåt det höll på att barka hän och reaktionen har så att säga kommit nedifrån. Lokalavdelningarna har funnit sig nödsakade att rationalisera bruksprovs- och tävlingsanordningarna och försäkra sig om att tävlingsledarnas och domarnas kvalifikationer för sina uppgifter fyllde måttet.

Domarekonferensen i Göteborg blev ett led i denna strävan. Såsom underlag för förhandlingarna hade utarbetats ett 40-sidigt kompendium, benämnt "Klämmen". Författare torde ha varit hrr Kurt och Axel Möller, Longard och Adolfsson. Ingen av de nämnda har vid direkt förfrågan velat påtaga sig äran av detta arbete, utan namnen har här endast angivits gissningsvis.

Kallelse till konferensen hade utgått till SBK:s lokalavdelningar i västra och södra Sverige, SBK:s centralstyrelse, chefen för ar-

méhundväsendet och vissa militära förband. Det var synd att inte fler kunde närvara, men å andra sidan var den använda lokalen alldeles fullsatt. Hade flera deltagare infunnit sig och framlagt sina synpunkter vid diskussionen av de olika momenten, så är fara värt att allt inte hunnit genomgås.

Sedan Göteborgs-avdelningens ordförande, dr Eric Malmström, hälsat de närvarande välkomna, höll hr Axel Möller ett inledningsanförande i vilket han först påpekade de vanligast förekommande felena beträffande tävlingsarrangemangen. Dessa var

att anmälningstidens utgång icke respekteras, utan avdelningarna tar emot efteranmälningar ända fram till tävlingsdagen, så att proven icke hinner organiseras på ett fullgott sätt;

att antalet tävlande hundar många gånger är för stort, med följd att tävlingsmarkerna inte räcker till och domarna inte hinner bli färdiga inom rimlig tid;

att det på olika sätt slarvas med veterinärbesiktningen, då den funktionerande veterinären inte får korrekta upplysningar om vad han skall undersöka hos de olika hundarna. Det gäller nämligen för honom att inte enbart kontrollera att hundarna är vaccinerade inom föreskriven tid, utan även att de är fullt friska och kapabla att utstå de ansträngningar ett bruksprov medför, samt

att åskådare med icke vaccinerade hundar ofta tillåts uppehålla sig på tävlingsplatsen tillsammans med de tävlande och deras hundar.

Även de tävlande fick sig en släng av slev. De vanligaste fel dessa gör sig skyldiga till är

att de icke infinner sig på tävlingsplatsen i tid;

att de kommer till tävlingarna utan att veta hur de olika momenten skall utföras och på så sätt stjäla tid från övriga tävlande;

att deras hundar icke är genomtränade;

att de diskuterar med domarna och säger dem sin mening om poängsättningen;

att de kritiserar tävlingsarrangemangen och påstår, att spår- eller rapportsträckor är för långa, figuranten för hård, spårläggaren för lätt eller tar för långa steg, apporterna för små osv. samt

att de till sist låter sitt missnöje över ett misslyckande gå ut över hunden genom att på ett eller annat sätt bestraffa denne på tävlingsplatsen eller vid hemkomsten.

Mot slutet av sitt anförande lät hr Möller domarna komma i skottlinjen. Han ansåg att dessa nu varit med så länge att de borde tåla en hel del kritik. För att göra en sammanfattning av fel hos domare, som hr Möller påpekade eller som senare kom fram vid diskussionen, kan uppräknas förekomsten av:

domare, som är för snälla eller för stränga;
domare, som är för gamla, för unga eller för gröna;

domare, som är närsynta;

domare, som inte kan prövningsordningarna;
domare, som dömer efter vad han vet om en

hunds prestationer på träningen och tar hänsyn till detta vid bedömningen på tävlingar;

domare, som konfererar med sina meddomare och sätter samma betyg som dessa; domare, som är nonchalanta och inte ser upp utan frågar de andra domarna hur det och det momentet gick, samt

domare, som bedömer en hund blidare, när de vet att det t. ex. endast felas ett godkänt betyg för ett utställningschampionat eller ytterligare ett certifikat för ett bruksprovschampionat.

Avsikten med den utarbetade "klämman" framgår av de inledande orden i densamma:

"Förutsättningen för att en hunds tävlingsprestationer skall bedömas på enhetligt sätt är

dels att uppfattningen om en rätt utförd prestation är enhetlig och

dels att nedvärderingen vid ev. fel sker på enhetligt sätt".

Redan i början av diskussionen framkom en del förslag till eller anmärkningar mot den gällande provningsordningen, men hr Axel Möller satte resolut stopp för dylika utsvävningar genom att omedelbart ta till orda och meddela ungefär följande: "Vi har inte kommit hit för att ändra på provningsordningarna. I sådana fall där någon eller kanske vi alla anser att provningsordningen är felaktig, kan vi sända en rekommendation till provningsordningskommittén för vidare behandling eller också kan vi inlämna eventuella förslag till ändring i form av motion till årsstämman. Anser vi i dag att provningsordningen är fel och att vi kommer till ett bättre resultat med något annat förslag, måste vi ändå i fortsättningen följa provningsordningen tills en eventuell ändring blivit ordningsmässigt fastställd". Av detta framgår, att mötet i fråga icke var avsett som något slags forum för opposition mot gällande provningsordning. Framhållas bör dock att några revolutionerande ändringsförslag till provningsordningen icke framkom. På sin höjd enades man om, att densamma borde kompletteras med vissa förtydliganden.

Vidare kom en och annan talare i början fram med några exempel på hur han vid något tillfälle blivit orättvist bedömd, men även här drog hr Axel Möller strikt upp gränserna för det område, inom vilket diskussionens vågor kunde tillåtas svalla, genom att säga: "Det är klart, att en domare kan begå misstag, men det är inte meningen, att vi i dag ska behandla alla fel, som möjligtvis kan tänkas begås. Det, som vi nu ska behandla, är de vanligast förekommande fel en hund kan göra, och hur dessa enhetligt ska bedömas".

"Klämman" var disponerad på följande sätt. På första sidan fanns samtliga moment uppsatta i bokstavsordning med uppgift om på vilken sida behandlingen av respektive moment var att återfinna. I det följande gavs en redogörelse för de olika gruppernas moment efter moment, med början för appelklassen. För varje moment angavs först syftet, dvs.

hur momentet skulle utföras för att kunna betraktas som perfekt. Därefter uppräknades en massa fel, vilka var uppdelade i tre grupper nämligen 1: Underkänt, 2: Grova fel — vars förekomst — under förutsättning att momentet i övrigt var riktigt utfört — kunde föranleda betygspoäng högst sexa, samt 3: små fel, vilka kunde medgiva betygspoäng högst nia.

Att ens försöka lämna några kommentarer till de olika besluten skulle bli alltför omfattande. Det är emellertid troligt, att de kommer att bli föremål för en hel del diskussion, för vilken denna tidnings spalter givetvis står öppna. Förutsättningen är naturligtvis, att "klämman" kan få en så omfattande spridning som möjligt och att den kan tillställas dem, som är intresserade av den.

För att nå målet — en enhetlig och rättvis bedömning på våra bruksprov — har Göteborgs-avdelningen genom sitt initiativ tagit ett stort steg i rätt riktning.

B. Bengtson.

I anslutning härtill återges här nedan även en redogörelse över konferensen från en medlem ur Göteborgs-avdelningens egen krets:

För att hundsporten skall ge avsett utbyte ur såväl tävlings- som bruksprovssynpunkt är det av vikt, att tävlandet genomföres på ensartat sätt, oavsett var tävlingen går av stapeln, men det är också av största betydelse, att de utförda prestationerna värderas på ett uniformt sätt. Vilka prestationer, som skall utföras, och hur de skall genomföras finnes tydligt angivet i vår nya tävlingsordning, vilken också under hand på sista tiden kompletterats med vissa anvisningar av bruksprovskommittén. Vad som däremot givit och alltfört torde ge anledning till mycket "snack" är bedömningen av prestationerna och en del andra företeelser på tävlingsbanan, vilka sistnämnda i någon mån berördes i förra numret av tidningen. Det är just i bedömningen, som subjektiviteten kan framträda i form av olika uppfattningar hos domarna exempelvis i Göteborg och Malmö eller Stockholm. För att så långt som möjligt komma fram till en objektiv bedömning av tävlingsprestationerna har det för Göteborgs-avdelningen framställt som en angelägenhet av första ordningen att medverka till att standardiserade bedömningsgrunder omfattas av alla domare. Det var med detta motiv som ledstjärna, som vi under hela förra säsongen gick och "malde" på den domarekonferens, som såg dagens ljus den 17 augusti.

Förberedelserna tog sin början redan någon gång i febr.—mars, då vi under överläggningar sinsemellan diskuterade denna konferens som en ren klubbangelägenhet. Under hand växte emellertid apiten och vi var snart inne på den linjen, att konferensen borde få en mera omfattande betydelse genom att så många som möjligt bereddades tillfälle att ansluta sig till de riktlinjer, som diskussionen kunde föranleda. Vi beslöt oss därför att inbjuda domare och tävlande från 19 avdelningar i väst-



Göteborgs-avdelningens ordförande Dr Eric Malmström, överlägger med Axel Möller och konferensstenograferna.

ra och södra Sverige samt likaledes representanter för de militära förband inom samma område, vilka vi förmodade använde sig av hundar, ävensom representanter för arméhundväsendet. Vi hade dock inte väntat oss, att resultatet av vår inbjudan skulle bli, att 90 personer infann sig, trots att vi de sista dagarna avböjt deltagande från eftersläntare.

Uppläggningsen av diskussionen var vi redan från början på det klara med, i det vi ansåg att den endast skulle omfatta värderingen av prestationerna. Någon diskussion om provningsordningen och sättet för momentens utförande skulle icke få förekomma. Målsättningen var i stället den, att vi skulle försöka skapa den standard för bedömningen, som tidigare nämnts. Därmed avsåg vi då, att om en hund t. ex. under linförigheten drar sig efter sin förare, hoppar eller leker under fritt följ, angriper stillastående figurant eller fordrar flera kommandon för att apportera över häck, så skulle dessa fel bedömas lika både i Göteborg och Stockholm och alltså medföra en bestämd och likartad nedvärdering. Vi ansåg också, att det vore viktigt att fastslå syftet med de olika momenten. Många, såväl tävlande som domare, har måhända inte tänkt sig in i detta, utan fastmera lagt ett rent mekaniskt betraktelsesätt på momenten. Allt eftersom vi funderade på dessa frågor, kom vi också underfund med, att det nog vore lämpligast, om våra synpunkter utarbetades och överlämnades i tryckt form till deltagarna för att diskussionen skulle kunna hållas inom rimliga gränser och deltagarna få mesta möjliga behållning av den. Vi bestämde oss för att författa en "Kläm". Vi visste då inte riktigt vilket jättearbete som förestod, ty författandet och utarbetandet av denna "kläm" höll — på grund av sin omfattning — så när på att överstiga vår förmåga med hänsyn till tid och övriga resurser, som stod oss till buds under semesterperioden. Vi lyckades nu emellertid av-

sluta det arbete vi föresatt oss och när detta läses, är denna "kläm" omarbetad och nytryckt med beaktande av de uttalanden som gjordes vid konferensen.

Hur var då denna "kläm" uppbyggd? Vi tog moment för moment och angav syftet med detsamma. Därefter började vi katalogisera de vanligen förekommande felen i varje moment och hänförde dem till "grova" fel eller "små fel". För varje moment angavs också de grövsta fel — även här de vanligen förekommande — som måste föranleda en nolla i tävlingsprotokollet. Andra grova fel skulle få den konsekvensen, att prestationen skulle kunna belönas med högst 6 poäng under det att de små felen skulle kunna ge betyg varierande mellan 7 och 9 poäng. Givetvis förutsattes att flera grova fel föranleder nolla, liksom att många små fel kan leda till samma resultat eller i vart fall medföra högst 5 poäng. På detta sätt skulle vi alltså så småningom komma fram till en värderingsnorm, som — enligt vår övertygelse — skulle undanröja mycken förargelse och besvikelse. Ty lika väl som en tävlande bör veta hur ett moment skall utföras, lika väl bör han ha reda på, att det och det felet obönhörligen leder till den eller den neddragningen.

Vi inom SBK:s Göteborgs-avdelning är glada över att vi kunde genomföra konferensen och därigenom försökt bidra till att klarare linjer vid bedömandet kommer till stånd. Även om våra synpunkter kanske inte delas av alla, har vi här gjort vårt försök till rikriktning, vilken så småningom kan förväntas lända hundsporten till gagn. Om våra ev. vedersakare vill framkomma med synpunkter, som är mera bäriga än dem vi framfört, skall vi gärna anamma desamma, men tills dess kommer vi inom Göteborgs-avdelningen att tillämpa de normer varom överenskommelse träffats vid vår konferens. Intresserade kan rekvirera "klämnen" hos vår sekreterare, krim.-konst.

Gösta Longard, Skillnadsgatan 8, Göteborg,
och med insändande av kronor 1:50 å vårt
postgirokonton 12 236.

Pänk.

Red:s anm. Det initiativ, som tagits av Göteborgs-
avdelningen och det beundransvärda arbete, som nedlagts
av de ledande inom avdelningen för genomförande av
den här ovan refererade konferensen, måste glädja varje
av vår verksamhet intresserad medlem. Det är genom
åtgärder av detta slag, som framåtskridandet av sporten
befrämjas och vi saluterar Göteborgs-avdelningen och
dess ledare för de friska krafter som presterats.

Tyvärr hade ingen Stockholmsrepresentant ur kommit-
tén för bruksprovsregler kunnat närvara vid konferen-
sen. Icke heller har något exemplar av den s. k. "kläm-
men" eller den efter konferensen omarbetade upplagan
delgivits kommittén innan detta nummer av tidningen
måste gå i press, varför redaktionen icke kan meddela,
huruvida de vid konferensen rekommenderade bedöm-
ningsprinciperna omfattas med gillande i alla delar av
kommittén i fråga. Det är dock denna, som är ansvarig
för bruksprovs- och tävlingsreglerna och därmed också
för att de kompletterande anvisningar, som meddelas så-
väl beträffande utförandet av de olika momenten som
beträffande bedömningen av desamma är i full överens-
stämmelse med reglernas anda och mening.

Domarekonferenser ingår såsom ett värdefullt led i den
upplysande verksamheten. Utan att på något sätt ifrå-
gasätta riktigheten av vad som beslutats vid Göteborgs-
konferensen, har regelkommittén genom tidningen endast
velat påpeka, att den av Göteborgs-avdelningen redige-
rade "klämman" ännu icke granskats av kommittén.
Närvaron vid konferensen av de högt betrodda och rutinerade
tävlingsledarna och domarna synes dock borge
för att regelkommittén vid den kommande granskning-
en av "klämman" icke skall finna orsak att göra några
väsentliga invändningar mot densamma. Det är att hop-
pas, att besked härom snabbt nog skall kunna med-
delas.

S. O.—o.

Bruksprov i USA

Trots det allt överskuggande intresset för
utställningar bland USA:s kynologer har se-
dan ett antal år tillbaka livaktighet även vi-
sats bland bruksprovsektusiaster. Dressyr-
handböckernas antal är stort men kvaliteten
förvånande låg. Innehållet i böckerna verkar
vara en bisak i förhållande till kravet på ut-
styrsel och bildmaterial. Det ledande kynolo-
giska förlaget, Denlingers i Washington DC,
är ett enmansföretag, vars innehavare hade
god blick för affärer men knappast för kynolo-
gi. I förlagets bibliotek saknades helt de le-
dande tyska författarna — Most och Hanse-
mann samt von Stephanitz var okända — me-
dan däremot Hydén-Hellgren råkade finnas på
bokhyllan.

I samband med ett besök i USA på försom-
maren i år hade jag tillfälle att under någon
timme få kontakt med föreningen för bruks-
hundklubbar och domare vid bruksprov, en
sammanslutning alltså av klubbar och enskil-
da personer. Jag fick ett intryck av entu-
siasm och framgång. Runt om i USA finns lo-
kala brukshundklubbar inom vilka alla raser
appellutbildas och dresseras i olika former av
näsarbete. Rasuppdelning förekommer sålun-
da ej. Självfallet medför denna bredd att pro-
ven ej kan göras lika svåra som i Europa, men
i gengäld utbildas det övervägande antalet
hundar bland dem som utställas.

Proven är uppdelade i tre klasser med olika
svårighetsgrad och motsvarar i vad avser lyd-
nadsdressyr ungefär svårigheten i våra tre
lägre klasser. Av intresse är att hänsyn tas
till hundarnas fysiska förutsättningar. Så
t. ex. är höjden på häcken och planket beroen-
de av hundens höjd. Som regel är sålunda
häcken en och halv gång boghöjden. Ett par
för oss okända, intressanta moment förekom-
mer. I likhet med i Storbritannien har man
det s. k. figur-8-provet, som tillgår så att un-
der fria följet föraren går mot två personer
på ett sådant sätt, att vägsträckan bildar siff-
ran 8. Det är en försvaring av vårt prov
passerande genom grupp och är ett karaktärs-
prov.

Ett annat prov är jag böjd för att vilja föra
in hos oss. Det är stillastående för bedöm-
ning, därunder hunden under ett par minuter
skall kvarstå i anvisad ställning och utan att
visa skygghet låta sig undersökas av främ-
mande person. Provet tar sikte på att under-
lätta utställningsbedömning men synes även
vara nyttigt för veterinärundersökning eller
för fotografering. Vårt uppningsmoment
utväljande av ägarens föremål förekommer i
den högsta klassen.

För godkännande måste hundarna få mycket
höga betyg och får ej vara underkända i något
moment. S. k. professionella tävlar i den läg-
sta klassen för sig. Härigenom tror man sig
kunna öka intresset för proven hos de enskil-
da hundägarna.

Sven Hydén.

Till salu

Kraftiga, vackra schäfervalpar, f.
17/8, efter nyimp. DUNCAN v. d.
WELANDSCHMIEDE 12923/50 u.
SÄTERJÄNTANS ORELLA 1070/48.

Blodslinjer = Roland v Teglerförst
och Baldur vom Befreiungsplatz.

I. Westman, Miklagårdsvägen 9,
Bromma. Tel. 37 07 39.

För Boxerintresserade

Norske importen, certifikatvinnaren
på Stockholmsutställningen i år,
STRANDBORGS QUASS,
står till avelstjänst för lämpliga tikar.

STRANDBORGS MINX, som vid sam-
ma tillfälle blev förnämsta boxerik,
vackraste hund av brukshundras, samt
utställningens vackraste hund (se bild
till utställningsreferat) är den 29-31
augusti parad med ovannämnda han-
hund. Valpar kan påtingas. Hänvän-
delse till H. S. LUNDIN, Stockholmsvä-
gen 150, Vendelsö. Tel. 96 05 53.

Regelkommittén
uttalar sig
om
Göteborgskonferensen

Svenska Brukshundklubbens kommitté för tävlingsregler har ägnat resultatet från Göteborgskonferensen den 17 augusti 1952 mycket stor uppmärksamhet och funnit det nödvändigt, att i "Brukshunden" göra följande uttalande.

Till en början vill regelkommittén fastslå, att den hälsat Göteborgsinitiativet med allra största tillfredsställelse. Överläggningar på det plan, som utmärkt konferensen, är värdefulla och önskvärda. Det förefaller dock, som om erfarenheten från Göteborg ger vid handen, att lokala endagskonferenser borde begränsas till vissa avsnitt av tävlingsreglerna i laget, för att det skall bli tid till mera djupgående debatt.

Regelkommittén har upptagit några principiella synpunkter med anledning av Göteborgsdebatten. Sålunda är det regelkommitténs uppfattning, att förarens åtgärder endast får influera på bedömningen, om dessa åtgärder har direkt betydelse för hundens prestation.

Vidare anser regelkommittén såsom en riktig utgångspunkt för bedömningen, att domarna skall anlägga samma synpunkter på betygssättningen i nybörjarklass, högre klass och segrarklass, därvid dessa klassers karaktär av tävling är utslagsgivande. I appellklass åter bör vid betygssättning mindre stränga krav ställas på precision och större värde tillmätas villighet och intresse.

En fråga, som uppenbarligen ägnats uppmärksamhet under Göteborgsdiskussionen, avser rättigheten för domarna att konferera under bedömningen. Det är regelkommitténs uppfattning, att domarna bör konferera vid bedömning av spårprestationer och av rapportföringen. Ett samråd är härvidlag ofta nödvändigt, då domarna ofta var för sig följer olika delar av provet. I övrigt är det ej önskvärt med samråd under själva bedömningen och det är för övrigt som regel ej möjligt. Något förbud häremot föreligger dock ej.

Regelkommittén kan ej tillråda, att de anvisningar, som innefattas i den s. k. "klämman" från Göteborgskonferensen, lägges till grund för framtida bedömning. Såsom framgår av konferensreferatet, var det även arrangörernas ståndpunkt, att "klämman" är att betrakta som ett diskussionsinlägg. Kommittén anser också "klämman" vara ett mycket värdefullt sådant.

Det är icke lämpligt att regelkommittén här ingår på de olika detaljerna i "klämman". Den

innehåller mycket, som kommittén kan acceptera, men i många fall anser sig kommittén böra sätta frågetecken eller vilja intaga annan eller motsatt ståndpunkt. I åtskilliga fall torde ett definitivt avgörande kräva ingående studium av olika tänkbara möjligheter för en ytterligare normerad betygssättning, än den som ligger i beskrivningen av momenten, därvid hänsyn måste tagas både till förtjänster och fel och dessas inbördes betydelse. Det går alltså enligt kommitténs uppfattning ej att endast uppgöra en felkatalog — en sådan erfordrar som komplement en förtjänstkatalog.

Regelkommittén kommer att hemställa till centralstyrelsen, att åtgärder vidtages för att möjliggöra en kommentar till tävlingsreglerna. Denna bör lämpligen innehålla en beskrivning av systet med de olika momenten samt ange minimikrav för godkännande och, då momentdefinitionen ej är tillräcklig, hur idealprestationen skall utföras. I övrigt bör fel och förtjänster angivas med framhållande av, att det endast är fråga om exempel. Det är däremot ej möjligt att alltid exakt ange betygssättningen, utan måste domarens fria skön, grundat på förnuft och erfarenhet, bli utslagsgivande. Emellertid torde det enligt kommitténs uppfattning vara möjligt att upprätta en felkatalog och ge vissa allmänna regler inom vida marginaler för betygssättning, därvid hänsyn bör tagas till både fel och förtjänster.

För regelkommittén

Sven Hydén.

Mera konferensspörsmål

En insändare har påpekat att han vid konferensen i Göteborg fick den uppfattningen att "klämman" först skulle praktiseras på icke officiella tävlingar, för att sedan ev. kritik inkommit, behandlas igen vid ny konferens. Efter vad han kunnat förstå har man dock redan på vissa officiella tävlingar tillämpat den hårdare bedömning som "klämman" förutsätter. Följden har blivit att tävlande hör sig för vem som skall döma på den tävling de tänkt delta i, innan de anmäler sig.

Han önskar också upplysning om huru lång tid som bör anslås för en hund att lukta av poststället före hörselprovet. Vid en tävling nyligen anslogs 20 sek., vilket han anser vara alldeles för kort tid.

Vid ett annat tillfälle lämnade förare och hjälpförare icke hundarna vid stationerna under rapporthundstävlingen. Han anser nödvändigt att så sker för att utrona om hunden håller tyst vid stationerna.

Han förordar att iakttagelser av dessa och andra slag i förväg delges arrangörer av konferenser för diskussion och för att få spörsmålen besvarade.



Bedömningsregler vid bruksprov av typ "klämman" eller icke

Med anledning av regelkommitténs uttalande i decembernumret om göteborgskonferensen för bruksprovsdomare och den därefter distribuerade "klämman" har signaturen "Pank", såsom talesman för de göteborgska förespråkarna för "klämmens" tillämpning, inkommit med ett skriftligt genmäle mot kommitténs ställningstagande i frågan.

Redaktionen kan icke bereda plats för skrivelsen i tidningen, men har på skribentens begäran delgivit regelkommitténs ordförandensamma.

Ur "Panks" skrivelse kan emellertid sammanfattningsvis följande punkter här omnämnas:

"Klämman" betraktades i sitt ursprungliga skick såsom ett diskussionsinlägg för göteborgskonferensen. Sedan den diskuterats och reviderats i vissa avseenden, avsågs att konferensdeltagarna skulle vara bundna att tilllämna de däri angivna bedömningsgrunderna i avvaktan på regelkommitténs klarläggande ståndpunkt. Man är därför besviken över att i regelkommitténs uttalande icke preciserades i vilka avseenden "klämman" icke kunde godtagas.

Svar efterlyses på vissa frågor, sådana som om kommittén anser att uniform värdering av prestationerna på tävlingar bör eftersträvas; om kommittén anser att nuvarande tävlingsordning är tillräcklig såsom förtjänstkatalog eller vilka andra förtjänster som an-

ses böra påverka bedömandet; om enhetlig bedömning kan erhållas utan att gruppering sker av vanligen förekommande fel; vad som menas med betygssättning "inom vida marginaler"; om de erfarenheter och det sunda förnuft som f. n. är tillfinnandes hos den nuvarande domarekåren anses vara tillfyllest för att tillsammans med domarnas "fria skön" ge rättvis bedömning samt om kommittén icke anser det vara av betydelse att även den oerfarne ges tillfälle att i förväg förvärva kunskap om hur eventuella fel nedsätter värdet av utförda prestationer.

Mot regelkommitténs yttrande om precisionen i appellklassen anmäler "Pank" en bestämt avvikande mening. Han anser att stora brister i rena lydnamsmomenten överförts från appellklass till övriga klasser just tack vare att icke tillräcklig precision — utan avkall — krävts av appellhund för uppnående av de högsta betygen.

"Pank" vill också hålla fast vid en uppfattning som "klämman" givit uttryck åt, nämligen att domare skall vara vaksam mot användande av vissa hjälpmedel, såsom harklingar, onödiga kroppsrörelser o. dyl., vilka kan tänkas påverka hunden. I synnerhet bör detta iakttagas då det finns tävlingsförare som satt sådana metoder i system.

Ur skrivelsen citeras slutligen följande:

"Vad vi nu torde vara i överhängande behov av är åtgärder, som möjliggör en enhetlig be-

dömning, och det är därför att hoppas, att regelkommitténs framställning i sådant syfte till centralstyrelsen icke skall låta vänta på sig. Det är också att hoppas, att de regler som ev. kan bli en följd av de centrala organens grubbel i så hög grad som möjligt frigör sig från alltför stor tilltro till det förnuft, som mången gång är bristande kunskap, och från den erfarenhet, som vid flerfaldiga tillfällen visat sig vara otillbörlig påverkan och så till sist det "fria skönet", som mestadels leder till ett godtycke under vilket man väl näppeligen kan göra anspråk på att folk skall tävla. Skapa i stället fasta normer, som är fullt läsbara för alla och envar. Vi måste ta ställning till om vi i vårt tävlande skall nå en sådan standard, som kan berättiga till namnet sport eller om hundsporten skall förfalla till att bli ett rent privat "pokerparti". Vi måste väl också försöka se till att våra bruksprov närmar sig de krav man ur samhällssynpunkt bör kunna ställa på vår verksamhet. Därvid bör vi göra klart för oss, att våra hundar vid fyllandet av denna funktion oftast tvingas arbeta under betydligt ogynnsammare betingelser än vad som vanligtvis sker på våra tävlingar. Därför bör vi inte heller slappna till i tävlingsbedömandet och hålla till godo med vad prestationer som helst, ty i sådant fall vidgar vi klyftan mellan å ena sidan en i praktiken användbar brukshund och å andra sidan en, vad vi anse, *fullgod tävlingshund*".

Det var givetvis skribentens tanke att skrivelsen skulle föranleda regelkommittén att i tidningen besvara de frågor som framställdes och därmed mera ingående, än som skett i det första uttalandet, klarlägga i vilka punkter "klämnen" kunnat respektive icke kunnat godtagas såsom normgivande för betygssättning av bruksprovs- och tävlingsprestationer.

Man måste emellertid betänka att kommittén genom sitt uttalande — som gjordes efter det frågan grundligt diskuterats av kommittén vid ett sammanträde som varade i ett par dagar — just avböjt att gå in på de olika detaljerna i "klämnen" för närvarande. Såsom var att vänta, har signaturen "Panks" skrivelse därför icke kunnat resultera i något nytt officiellt uttalande från kommitténs sida.

Redaktionen har dock bemyndigats att i tidningen redogöra för en del synpunkter som kommitténs ordförande underhand delgivit tidningen med anledning av vad signaturen "Pank" nu skrivit.

Han hänvisar sålunda till att i kommitténs utlåtande bl. a. utsäges:

"Regelkommittén kan ej tillråda, att de anvisningar, som innefattas i den s. k. 'klämnen' från göteborgskonferensen, lägges till grund för framtida bedömning", varav följer att domare icke längre bör känna sig bundna av någon överenskommelse, som kan ha träffats vid konferensen om tillämpning i alla delar av "klämnen".

Han håller med "Pank" om att "uniform värdering är önskvärd". Han anser dock icke att sådan kan åstadkommas enbart genom anlåtande av en felkatalog. Viss enhetlighet, t. o. m. tillräcklig sådan, skulle kunna erhållas om domarna fullt förstode tävlingsreglerna och handlade med kynologiskt kunnande.

Han finner det föreligga en avgörande skillnad mellan "Panks" och regelkommitténs uppfattning i vad den avser domarnas behov av bestämmelser av den typ som "klämnen" innehåller. "Pank" synes tro att den nuvarande domarekåren är så svag att den i hög grad saknar de tävlandes förtroende och därför skulle stå starkare, om den hade minutiöst utarbetade regler att stödja sig på. Regelkommittén åter hävdar att domarekåren i stort sett har tillräcklig kompetens för att begagna det fria skönet i den utsträckning tävlingsreglerna förutsätter.

"Klämnen" innefattar i många hänseenden mer än bedömningsregler. I realiteten innebär den t. o. m. på många punkter ändringar i tävlingsreglerna. Den förutsätter ett visst handlande av hunden, även om ett annat uppträdande borde kunna anses lika gott. "Klämnen" bortser från att fel och förtjänster kan motväga varandra. En felkatalog är därför principiellt sett ett otillräckligt instrument för bedömning.

De som klagat över att kommittén icke tagit definitiv ställning i fråga om enskilda detaljer i "klämnen", måste också ta hänsyn till att kommittén torde ha kommit till den uppfattningen att det finnes än mer att överväga beträffande tävlingsregler och bedömningsgrunder än vad som framkommit från göteborgskonferensen. En domarekonferens i Falun i höstas gav sålunda också en del synpunkter på problemet. Erfarenheter från tillämpningen av de nu gällande reglerna, liksom även resultat av diskussioner vid olika konferenstillfällen, måste insamlas för att utgöra ett tillräckligt underlag för revidering

och komplettering av regler och anvisningar till ernående av eftersträvad tydlighet, lämplighet och fullständighet. I regelkommitténs uttalande i tidningens decembernummer meddelades också att framställning skulle göras till centralstyrelsen om påbörjande av detta arbete. Under sådana förhållanden måste förespråkare för tillämpning av "klämman" och liknande icke officiellt godkända dokument uppmanas att icke förivra sig. Vi får icke riskera att bedömningen på en del håll kommer att ske efter grunder som i väsentliga avseenden avviker från vad som på andra håll ansetts vara de riktiga.

Detta var i huvudsak de synpunkter, som regelkommitténs ordförande framlade vid intervjutillfället. Man kunde emellertid också förstå, att hans uppfattning var, att bedömningsgrunderna i de lägsta klasserna icke bör vara så stränga, att de nya hundägarna, som vi dock alla önskar skall komma att fortsätta arbetet med sina hundar, skräms bort därifrån genom att deras måhända valhänta men entusiastiska försök att förmå hunden att göra bästa möjliga prestation underkännes utan vidare spisning, därför att de t. ex. kommenterar och har sig litet annorlunda än så som kan fordras av förare till hundar i de högre klasserna. Förespråkare för sträng bedömning redan då det gäller appellklass kan gärna fundera över vad ett flertal deltagare i Fritslaproven i oktober enats om att anföra i en här nedan återgiven inlägga. Det är inte utan att man får den uppfattningen att vi binder ris åt egen rygg om vi inte ser med mildhet på nybörjarnas prestationer. Vi skall inte glömma bort att så många ägare till brukshundar som möjligt bör lockas att ge sig med i vår sport i känslan av att den till väsentlig del skall vara ett nöje, en hobby. Detta hindrar inte, att i utbildning, träning och tävling lägges det mått av allvar, att var och en blir allt kunnigare och mera rutinerad. Fordringarna för uppflyttning till högre klasser skall skärpas i lagom takt. Den absoluta fulländningen skall vara nådd av segrärklasshundar, som pretenderar på certifikatpoäng. Såväl tävlingsregler som bedömningsgrunder bör vara så beskaffade, att dessa principer blir tillgodosedda.

Reglerna har successivt vuxit fram i den mån vi vunnit alltmera erfarenheter om deras bästa utformning. Att de ännu icke nått idealformen är ju förklarligt med tanke på den

relativt korta tid, som hundsporten bedrivits i Sverige.

Under medverkan av alla goda krafter, som på skilda håll arbetar på problemet om förbättrande av våra regler och åstadkommande av enhetliga bedömningsgrunder, kommer nog de bestämmelser, som ännu erfordras eller som behöver revideras, att snart få en fullt tillfredsställande och auktoriserad form.

S. O-n.

Var det "klämman" som tillämpades i Fritsla den 19/10 1952?

Domarkonferensen i Göteborg, om vilken jag läst i tidningen Brukshunden, var ett mycket lovvärt initiativ.

Där påpekades bl. a. att det finns domare som är för snälla och domare som är för stränga. Efter att ha deltagit i appellklass i bruksproven i Fritsla den 19 oktober vill jag nog gärna gå med på att det finns domare som är för stränga. I Fritsla gick man ju fram i rena utklassningsstilen. Tro nu inte att jag, bara för att min egen hund inte blev godkänd i appellklass måste avreagera mig och "skjuta" på domaren. Nej vad jag vänder mig mot är att trots "klämman" det är svårt att förstå, efter vilka normer poängsättningen gick.

Om en tunnhärig hund vid platsnedläggning till inkallelsemomentet lägger sig så att inte buken stöter mot marken men dock ligger kvar, skall han verkligen ha en nolla för detta? Är inte detta väl hårt bedömt och hur kan man i så fall få fram några nyanser vid poängbedömningen?

Vid lukt och hörselprovet är kommandoor-det "Pass på". Om nu detta upprepas ett par gånger och hunden först vid andra kommandot blir uppmärksam, räknas det som grovt fel?

Så en sak som jag antar har varit uppe vid konferenser, nämligen det så kallade överraskningsmomentet. Detta mom. utformas så olika vid tävlingarna. I Fritsla hade man tydligen gett sig "den" på att så många hundar som möjligt skulle bli utan poäng vid det mo-

mentet i appellklassen. Det gäller dock många gånger unghundar och det behöver inte vara vecka hundar som låter sig skrämmas av att en dörr slås upp på vid gavel, en person helt oövertäckt med papper kommer ut därifrån samtidigt som man skramlar med hinkar och avlossar skott. Vid diskussion efteråt (sådan lär ju inte få förekomma) förklarade domaren frankt, att hundar som låter sig skrämmas av sådant är det ingen idé att arbeta med. Har man verkligen så gott om karaktärsfasta och orubbliga hundar i Brukshundklubben, att man har råd att yttra något sådant.

Det kan ju tänkas att nya medlemmar som kommer upp i appellklass tappar intresset för vidare tävlingar. Det är säkerligen inte lyckligt att låsa fast tävlande i appellklassen. Alla vet väl att ett steg framåt är en sporre.

Enligt en artikel i Brukshunden nr 3/1952 bör domarna i appellklassen, om jag uppfattat det rätt, ta ett helhetsintryck av hundens visade intresse och duglighet så att hunden kan ges möjlighet att göra om ett moment som han inte klarat, visserligen till ett reducerat poängtal, men i alla fall. Är det riktigt uppfattat?

Summan av kardemumman: Går man inte lite väl hårt fram vid appellklassbedömningen? Eller är det bara domarna i Fritslätävlingen som gör det? Vad som räknas till småfel enligt "klämman" skall bli intressant att se. För man dömde väl med "klämman" som normgivande i Fritsla?

En av många irriterade.

FRAM FÖR

ÖPPEN BEDÖMNING

Vid Stockholmsavdelningens kursavslutning den 20 dec. 1952 prövades ett av kommandörkapten Sven Oldin utarbetat system för öppen bedömning av appellproven. Det var två rutinerade domare, hrr E. Guldbbrandsson och Gösta Olsson, som fått uppdraget att döma. Den öppna bedömningen väckte livligt intresse bland den talrikt samlade publiken. Systemet består av två lådor med fack för sju tavlor med handtag. På tavlornas ena sida är siffrorna 0 och 5—10 målade med stora siffror. Protokollen fördes av annan person, varför domarna utslutande kunde ägna sin uppmärksamhet åt den tävlande hunden. Då ett moment var avslutat fick domarna ett tecken av tävlingsledaren, varpå två tavlor samtidigt

gick i höjden, oftast med samma siffra. Nägon enstaka gång skilde sig domarna med två enheter, eljest begränsade sig differenserna till en enhet. Såväl publik som tävlande kunde följa bedömningen, och därmed skaffa sig en föreställning om hundarnas läge i tävlingen.



Herr Hellgren prövar "hur det känns".

Systemet fungerade utmärkt. De avdelningar, som ännu icke prövat den öppna bedömningen tillrådes att göra detta. Till en början bör det ske på inofficiella tävlingar, men det torde inte strida mot tävlingsreglerna att använda öppen bedömning även på officiella prov. Givetvis bör den öppna bedömningen omfatta endast appellmomenten. Att använda öppen bedömning vid exempelvis skyddsarbetet i segrarklass synes av flera anledningar knappast vara tillrädligt.

Den öppna bedömningen ställer stora krav på domarna. Säkerligen finns det många domare som föredrager att gömma sig bakom anonymitetens täckmantel. Det torde dock ur domaresynpunkt vara behagligare att offentligt redovisa sitt domslut, än att på omvägar få höra att "de va nog han som satte ned min hund".

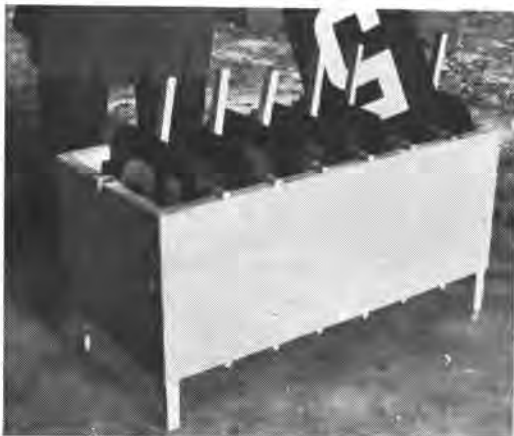
Ännu en synpunkt kan läggas på den öppna bedömningen. Domarna torde bli mera själv-



Herr Guldbrandsson dömer gärna "öppet".

medvetna. Det kanske inte skulle behövas så mycket domarekonferenser med en massa diskussion om det skall räknas som ett mer eller mindre grovt fel om hunden under appellmomenten är en smula lekfull. Tävlingar med öppen bedömning torde ur både de tävlandes och publikens synpunkt bli intressantare. Brukshundrörelsen har ju gått framåt så att den blivit en folkrörelse. Det gäller att följa med i utvecklingen. Att medelst öppen bedömning i de grenar av programmet, där det utan olägenhet låter sig göras, ge tävlingarna mera publicitet torde vara ett steg i rätt riktning.

A. H.



Tavel-låda.

Om avelskorning med värdesifferbedömning

Redogörelse för det system som tillämpades
vid försökskorningen i Norrköping
i oktober 1952

En *hundutställning* är en ren skönhetstävling, vid vilken hunden skall bedömas enbart med hänsyn till hur den vid bedömningstillfället ter sig. Domaren får icke i sitt arbete låta sig påverkas av vad han ev. vet om vederbörande hunds avelsvärde. Vid en utställning bedömes hunden som ett resultat av föregående generationers avel och icke med hänsyn till sitt eget avelsvärde.

Vid *bruksprovet* skall hunden visa upp resultat av sin utbildning i konkurrens med andra hundar.

Varken på utställningar eller bruksprov tagas alltså hänsyn till hundens lämplighet som avelsdjur. För detta ändamål finnes *avelskorningen*, vilken nu på försök införts i Sverige. Vid denna uttages hundar som förutsättes kunna vara lämpliga till avel med hänsyn till exteriör, karaktärsegenskaper och härstamning och, i den mån hundarna redan lämnat avkomma, dennas kvalitet.

Jag skall här försöka klargöra hur avelskorningarna — om de officiellt sanktioneras — troligen kommer att utföras i Sverige, och tar då som utgångsläge försökskorningen i Norrköping den 19 oktober 1952.

Vad här säges gäller i första hand schäfern, men bör givetvis kunna anpassas att tillämpas även för övriga brukshundar.

Hundar (varmed avses såväl hanhundar som tikar) över 2 år prövas av en korningskommission, och önskemålet är att samma kommission skall fungera i hela landet för att få en enhetlig bedömning.

Hundarna tilldelas siffror för typ, konstitution, exteriör och karaktär enligt ett system som tidigare beskrivits i denna tidning.

Lämpligast är att börja avelskorningen med att pröva hundarnas mod och kampdrift. Hundarna bör tidigare på bruksprov ha visat sig besitta spår- och apportdrift samt förighet. De delas då först upp i två kategorier: Karaktärsstarka = högerhundar och karaktärssvaga = vänsterhundar. Något standardschema för karaktärsprovets genomförande kommer icke

Konferens hållen i Göteborg den 17/8 1952.
Deltagare: Representanter från Svenska
Brukshundklubben, olika militära förband,
Arméhundväsendet och Arméhundskolan i
Sollefteå.

Göteborgsordföranden, dr Eric Malmström, öppnade konferensen med orden:

"Göteborgsavdelningen har idag kallat till konferens för att alla här närvarande och alla som icke kunnat komma med skall få en inblick i den nya prövningsordningen. Vi ha sammankallat för att dryfta den nya prövningsordningen och därmed sammanhängande moment för att under gemytliga och hjärtliga förhållanden få ut ett positivt resultat, som kan lända Brukshundklubben till godo. Med dessa ord förklarar jag konferensen öppnad och överlämnar ordet till herr Kurt Möller, som kommer att leda konferensen."

Herr Kurt Möller överlämnade omedelbart ordet till herr Axel Möller, som höll ett anförande om "Allmänna synpunkter på tävlandet, domarna och de tävlande". Han yttrade:

"Innan jag ger mig i kast med vissa mindre trevliga företeelser inom Brukshundklubben och deras troliga orsaker, vill jag först tala om, att det inte är meningen att peka ut speciella syndabockar, vare sig personer eller avdelningar, utan genom att påpeka dessa företeelser hoppas jag, att vi skola komma till klarhet med felet så att vi i fortsättningen kan bekämpa dem. Jag vill även be Eder, att om Ni ha någon kritik att framföra mot domarna eller mot de problem, vi komma att taga upp, uttala den kritiken idag, så att vi kan bevara den. Ni bör alltså inte vänta med kritiken tills Ni kommer hem utan säga den nu. Det är här konferensen har en positiv uppgift att fylla."

Det är ett känt faktum att Brukshundklubben under de senaste 10 åren starkt tillväxt. Vi ha fått flera avdelningar. De äldre avdelningarna ha fått flera medlemmar, så även de yngre. Flera tävlande förekomma och tävlingarna äro större. Under den här starka tillväxten har rörelsen också utvidgats på annat sätt. Vi ha ändrat tävlingsordningen och fått större och flera klubbar och grupper. Vi ha fått flera domare lag, flera domare i domarelagen samt nya moment i tävlingsordningen och en del äldre moment ha ändrats om. Till följd härav ha en del äldre domare varken haft tid, förmåga eller lust att följa med i utvecklingen de ha kommit på efterkälken. Råd och anvisningar från dem ha uteblivit. Den starka utvecklingen förde med sig domarebrist. På grund härav kunde tävlingar knappast hållas. Mindre kvalificerade personer utnämndes till domare, utan att kunna uppfylla de krav man ställer på en god sådan. Detta har betecknats som en bristsjukdom av akut karaktär. Tyvärr var detta felräknat. En del av de mindre kunniga personerna hylade den gamla tesen "Den Gud givit ämbetet ger han också gåvan". De föredrogo att vandra hand i hand med de gamla domare, som inte orkade hålla takten. Bristsjukdomarna blevo kroniska.

Dessa bristsjukdomar ta sig olika uttryck vad gäller våra avdelningar. De ha mycket svårt att hålla tiden för anmälningarna på våra tävlingar. En datum fastställs för anmälningarna, men ända fram till tävlingsdagen ta arrangörerna emot hundarna. Även tävlande och andra funktionärer ringa runt och påverka arrangörerna samt hänvisar till det goda

kamratskapet. Detta är fel och det är fult att använda kamratskapet på detta sätt. Att hundar tagas emot långt efter anmälningstiden för med sig, att många avdelningar få för många hundar och inte kunna genomföra tävlingarna på rätt sätt. Ett spår kan få ligga 3 à 4 timmar för att det hela hänger upp sig. Ett annat grovt fel, som genomgående vidlåder avdelningarna, är att de icke använda sig av de rätta domarna i de olika grupperna. En 1:a klass domare där det skall vara en 2:dra klass o.s.v. Det finns också personer, som inte alls äro domare. En tävlande, som har stora kunskaper och en bra hund, och får hunden bedömd av en domare, som inte har några kunskaper alls, blir missnöjd.

Det fuskas också med veterinärbesiktningen. Denna besiktning på offentliga tävlingar tjänar inte bara till att konstatera om hunden är vaccinerad utan också om hunden är så frisk i övrigt, att den kan tävla. Vidare bör t.ex. en hund, som rest i box lång väg, undersökas om den är så bra, att den kan tävla. Med detta fuskas det också. På en del ställen uteslutes t.o.m. veterinärbesiktningen. Ett annat oskick, som håller på att bli mycket utbrett är, att personer, som inte tävlar, komma dit med sina unghundar och valpar utan att de äro vaccinerade. Detta får avdelningarna se upp med. Det kan sabotera det hela.

Vad gäller domarna, så ha de varit med så länge, att de kan tåla en hel del kritik. Det tycks finnas en uppsjö av åsikter på tävlandet och bedömandet. I vår domarekår ha vi domare, som äro för snälla. De ha för sig, att hundarna till varje pris skall ha godkänt. Sedan kvittar det vad hundarna göra. De tycka synd om föraren och hunden. En del domare äro extra snälla mot hundar, som tävla för certifikat. De resonera som så, att hunden tävlar bara en gång, så då bör vi vara snälla. I andra fall dömer domaren efter hundens träningsresultat. Han sätter betyg efter vad hunden gjort andra gånger, särskilt om det är en känd tävlingshund. Detta gäller speciellt "linförighet" och "fritt följ". Sådant får icke förekomma, ty det är vad hunden gör tävlingsdagen, som skall bedömas.

För övrigt äro domarna för nonchalanta. De titta knappast på de tävlande. "Hur gick momentet?" är en vanlig fråga. Detta är ett oskick. Vidare låta domarna sig påverkas av varandra för mycket. De fråga varandra vilket betyg, som skall sättas. Den egna åsikten fattas.

Det är emellertid inte bara domarna, som ha fel och brister, utan även de tävlande ha lagt sig till med omläster. De komma till tävlingarna utan att veta hur de skola utföra de olika momenten. Om nya tävlande göra detta är företäligt men inte då det gäller gamla tävlingsförare. De ids inte läsa tävlingsordningen. De lita på tävlingaledningen och stjäla på detta sätt tid för andra.

En del tävlande skall till varje pris ha poäng oavsett om hunden är värd detta eller ej. Få de icke poäng, tar missnöjet sig uttryck i fula ord. En del tävlande säger: "För den domaren vill jag inte tävla mera. Han ger aldrig några höga poäng" eller "han håller för mycket på tiderna". En del tycker att rapportsträckorna äro för långa samt kritiserar arrangörerna och överhuvudtaget allting samt uttalar denna kritik högt och ljudligt. Detta skapar allmän missänja. Vidare finns det tävlande, som diskutera med domarna om de olika momenten och säga sin mening om poängsättningen. De tävlande "diskas" omedelbart hos oss om de protestera. Hos en del tävlande tar missnöjet sig uttryck i att de äro otrevliga mot hunden och de deklarerar högt och tydligt att "då

vi kommer hem, skall jag "lösa" dej."

Som Ni säkerligen förstå, så är detta brister, som vi med det snaraste måste komma till rätta med, och hoppas vi, att denna konferens skall bli ett starkt motgift mot de påtalade brist-
afekaderna."

Ordföranden lämnade ordet fritt.

Herr Jakobsson
Göteborg

Tackade för inbjudan till konferensen och gick därefter in på vad som sagts om de äldre och yngre domarna. Själv tillhörde han den äldre årgången. Håll med om att det kanske är svårt att precis vara med i den nya prövningsordningen, då momenten ändrats så många gånger under de år han varit domare. Föreslår följa med men kan inte, då man ser att det "barkar rakt uppåt väggarna".

Att de yngre domarna inte är så bra, beror helt och hållet på ledningen, som har hela ansvaret, vilket inte kan bortresoneras. Ledningen skall se till, att det blir folk, som kan sin sak, som kommer fram.

Nu har tävlingarna många gånger urartat och blivit en ren parodi. De går inte att få en rättvis bedömning. Ibland beror detta på att domaren inte har tid att se på hunden, eller inte kan sin sak. Ev. bör domaren komma till tävlingsplatsen dagen innan tävlingen. Släpp inte heller fram för många hundar. Man bör veta vad en hund går för och både förare och hund bör vara färdiga för tävling.

Domarna skola inte heller diskutera fram och tillbaka angående bedömningen utan ha en egen mening, så att de alltså rådgöra med varandra.

Herr Johansson
Sollefteå

Fel att taga emot anmälningar efter tiden. Tävlingsledningen skall ha tid på sig att organisera tävlingen.

Veterinärbesiktningen en öm punkt. Tävlingsledningen skall tala om för veterinären vad som står i prövningsordningen, så att denne vet vad det gäller.

Svartvålningen var litet för svart, litet mera "grå" är bättre. En stor del av felet hos domarna beror på att de tävlande tillåta dem att göra samma fel gång på gång. Domarna äro inte mera än människor men då samma fel återkomma ständigt och jämt, skall man inte bara diskutera dem utan även lämna in motioner härom på årsstämman. Om domarna få fasta linjer att gå efter blir arbetet lättare, men riktlinjerna skola icke vara sådana, att de kväver allt personligt omdöme helt och hållet. Ge riktlinjer och statuter men lämna möjligheter till differensiering av varje individ ändå. Kritiken skall vidare framföras på opinionsmöten och inte skrikas i buskarna.

Det finns också ljuspunkter. Blir festsättningen som början här idag skall vi nog få ett gott resultat av denna konferens.

Herr Bergstrand, FB

Domarna ej för mycket svartmålade. De tävlande kan också göra fel, vilket inte är så lämpligt, men för det mesta är det domare, som kommit fram för fort och som inte är kompetenta, som göra de största felet. Tävlingsledarna äro inte heller så bra alla gånger och ofta ge de sig inte tid. Domare, som sätter samma poäng, som andra, få de tävlande heller inget förtroende för. De äldre är kanske garvade men tävlande i nybörjar- och appellklass kan tappa lusten för tävlingar.

Herr Mathiason
Landakrona

Ett ord, som missbrukas och användes för mycket här, är "tävling". Varför inte använda ordet "bruksprov"? På så sätt skulle nog en helt annan anda skapas. Det gäller ju att få fram sin egen hund och inte att få pris.

Betr. anmälningstiden borde alla parter hjälpas åt och samarbeta.

Som det nu är, kan man få vänta i flera timmar på att en domare skall bli ledig, och då han blir det, är det lunchdags, som ofta tar flera timmar.

Herr Allmark
Uddevalle

Yrkade på bättre organisation av tävlingarna, men att domarna skulle komma dagen innan tävlingarna, skulle inte de mindre klubbarna orka med ekonomiskt. I Göteborg går det kanske att genomföra men inte på mindre platser.

Tävlingarna skola inte tas så allvarligt utan som ett rent nöje.

Herr Johansson,
Sollefteå

Prisraseriet bör stävjas. Man skall inte åka till en tävling för att få pris utan för att få visa hur långt man kommit. Ingen prisjakt, utan bedömning av goda prestationer. Vi bör gå in för få men bra priser till de bästa. En mindre klubb i en prisfattig trakt kan inte heller tävla med större klubbar, som ha det bättre ställt i detta hänseende.

Herr Nyberg
Uddevalle

Instämde med herr Mathiasson, Landskrona, betr. domarna. Skriver man till herr Longard, Gbg, om tips angående domare, får man svar två eller tre dagar före tävlingen. Skulle inte en turlista kunna göras upp, där domarna äro associerade med herr Longard?

Herr Axel Möller

Besvarade herr Johansson, Sollefteå, betr. svartmålningen av situationen. Det finns ljuspunkter, men idag skola vi endast taga upp till diskussion vad som är fel.

Betr. vad herr Mathiasson, Landskrona, sa om "bruksprov" så kan nämnas att det är "bruksprov" i tävlingsform, detta för att sporra de, som ha hundar, att komma på bruksproven. Det är en kombination, som fyller sin funktion, men för att sedan tävlingsformen tagit överhanden skall man inte för den skull taga bort tävlingen utan försöka rätta till detta på annat sätt.

Att domarna gå och äter under 2 - 3 timmar är onaturligt, men 1 timme är inte för mycket, så lång arbetstid, som de ha.

Herr Nilsson, FB

Domarna skola vara rättvisa, annars bli de tävlande irriterade. Om t.ex. en tävlande, som misslyckas, får gå om sitt spår, så skola de andra, som misslyckas, också få göra detta.

Herr Johansson, FB

~~99%~~ av domarekåren är acceptabel, men det finns fall som äro tråkiga. En domare får t.ex. inte godkänna en hund, som är dålig tävlingsdagen för att den varit bra andra gånger. Likaså är det tråkigt att få höra, att det spår man gått var 2,5 kanske 5 timmar gammalt, då man rest lång väg och betalat ut pengar för att kunna vara med och tävla i Göteborg gör vi så, att då vi lottar om spåren, sättes tiden ut på nummerlapparna, då man får gå ut på spåret. Detta är bra. Tävlingsledningen skall också se till att ej ta emot för många hundar, för då blir det svårt för domarna att klara av det hela.

Löjtnant Werner,
Borås

De tävlande lita inte på domarna och så blir det diskussioner. Domarna borde offentliggöra sina protokoll och redovisa sina domslut då hunden gjort fel och fått prickbelastning. För den tävlande efter provets avslutande reda på vad hunden gjort för fel, blir det icke så mycket "kvirr".

Herr Lager,
Borås

Momenten utföras olika på olika ställen och det finns inte två domare som ha samma uppfattning om t.ex. framåtsändning. De tävlande vet där inte heller hur momenten skola utföras. Det är dessa saker, som skola klarläggas nu.

Herr Nyberg
Uddevalle

Motion till årsstämman om domarekort, vilket påpekats två gånger förut Centralstyrelsen skulle hålla i tyglarna på så sätt. Kortet skulle

förnyas varje år under förutsättning att domarna dömt minst 2 à 3 gånger pr år. Rekommenderade att ett uttalande om detta tillställde Centralstyrelsen.

Herr Björklund
Borås

Det bör icke vara några diskussioner om hårda och snälla domare, då det tydligt och klart står i prövningsordningen hur man skall utföra momenten, varför domarna böra döma efter detta. Det är också fel, att de tävlande diskutera de olika momenten med domarna och det bör inte tillåtas.

Föreslog att anskaffa en lista från Stockholm med namnen på domarna. Vidare bör det inte bara vara kända domare, som anlitas, de mindre kända bör också komma med. Två domare från samma förening bör helle: inte döma på samma tävlingar.

Herr Allmark
Uddevalla

Det har klagats på de äldre domarna, som inte orka följa med, men varför inte försöka fostra de unga till bra domare och låta dem lära av de äldre, innan dessa bli för gamla.

Herr Nyberg
Uddevalla

Kritiken mot domare och tävlingsledare berättigad. Tävlingarna skola planeras ordentligt. Omedelbart efter tävlingarna skola domar och tävlingsledning påvisa de fel, som förekommit, så att dessa icke upprepas.

Det är också fel, att förare, som misslyckats, anmärka på allting, både klubb, tävlingsledare, domare, marker o.s.v. Sådant borde icke förekomma.

Herr Jakobsson
Göteborg

Det gick bra med kritik efter tävlingen förr, men nu då vi ha så många grupper och hundar, går det inte. Vi hålla på till kl. 8 - 9 på kvällen och då ha de flesta rest från tävlingsplatsen.

Betr. bedömningen av de olika momenten, så har det dömts olika i alla tider. Men kommer det en tävlande med en bra genomarbetad hund, så vill man naturligtvis göra det bästa av den.

Höll med herr Nyberg om att det finns inget värre än att försöka skaffa domare till en tävling. Att skaffa kort för domarna är praktiskt ogenomförbart, såvida vi inte bli fast anställda i Bruka-hundaklubben.

Herr Nyberg
Uddevalla

Domarna böra specialisera sig så att de t.ex. döma skyddshund, spårhund o.s.v. Så slipper man höra frågan "Vad vill Du döma idag?" Ledningen får sedan reda på var den och den domaren dömer och vilka grupper.

Herr Axel Möller

Betr. herr Lagers, Borås, inlägg om att de tävlande inte kunna momenten, då de komma till tävlingarna, beroende på att de utföras olika på olika platser, så är det klart att momenten brister i de tekniska detaljerna.

Betr. herr Björklunds, Borås, påpekande om "snälla" och "stränga" domare så är detta en tolkningsfråga.

Herr Kurt Möller, ordf.

Vi ha nu haft en diskussion om synpunkter på tävlandet, och de synpunkter, som framkommit, ha varit av sådan art att de blivit antagna i stort sett. De frågor, som ställts, men som icke ännu besvarats skola bli detta sedermera i den mån det går.

Herr Axel Möller höll sedan ett kort anförande om "Hur bedöma prestationerna på tävlingsbanan"?

Förutsättningen för att en rättvis bedömning skall ske på tävlingar är, att man har erforderliga kunskaper. Till kunskaperna hör vad som står i tävlingsordningen och detta tjänar även till själva syftet med tävlandet. Syftet till tävlingen kan uppdelas i 2 avdelningar, den personligt och den allmänt betingade.

Den personliga betingad del syftar till att ge glädje, avkoppling och spänning genom att man får tävla samt dels att få dessa personer att utbilda sig efter ett bestämt tema till glädje och nytta för sig själva och andra i samhället.

Den mera allmänt betingade avdelningen syftar till att konstatera om den spell vi bedriver och kommer att bedriva går i rätt spår, så att brukhundarna fyller de krav man ställer på dem i mentalt hänseende. Om de äro utbildningsbara, hur mycket utbildningsbara eller tillräckligt utbildningsbara. Detta ser man på tävlingar, inte bara genom att konstatera, att hunden kan uträtta vissa saker utan hur han gör detta. Owilligt eller villigt.

En del avdelningar i södra och västra Sverige försöker på serietävlingar att låta domarna döma öppet. Domarna får omedelbart säga sina betyg och ge kritik. Reglerna bör vara lika överallt och säga vad som får göras och tvärtom. Gör man något ojust i andra tävlingar (t.ex. brottning) blir man gemast "diskad", och så bör det vara även hos oss.

De fel vi här ha precisert är de vanligast förekommande och grövre och större och mera sällan förekommande fel står angivna och preciserade i tävlingsordningen.

Därefter genomgicks klämmer:

Herr A. Möller nämnde först att en mindre tränad hund påverkas inte så starkt av kommandon, tecken o.dyl. som en mera tränad hund.

Linförighet.

Herr Johansson
Sollefteå

Yrkade på en likriktad bedömning. Det har diskuterats om kommandon el. dubbelkommandon. Min hund måste kommanderas 2 gånger. Domare bör vara uppmärksamma på tecken, kroppsörelser eller ljud av olika slag.

Var inte överens med A. Möller att underkänna alla hundar, som drar sig efter eller åt sidan. Hundarna bör inte "diskas" för detta, ty det finns dylika som, utan att hindra, går med nosen vid knävecken. Befinner sig en hund där hela tiden, har jag konsekvent satt 5.

Herr Axel Möller
Göteborg

Vi kommer i fortsättningen att precisera dessa harkningar och kommandon.

Om hunden drar sig efter, så följer vi tävlingsordningen i det fallet, att en hundens huvud är intill förarens vänstra knä, så dömes han ut om detta sker konsekvent (ingen kroppsdela vid föraren). Föraren kan inte ha den kontroll över hunden, som momentet

Löjtnant Werner
Borås

"Följsamhet med ovilligt och slött" bör stå under grova fel, om hunden genomgående är ovillig. Tyder på att dressyren är felaktigt bedriven med en så enkel rörelse.

Herr Mathiasson
Landskrona

Det har talats en bedömning av hunden i vertikal led. Hur långt ifrån får den gå i sidled?

Herr Axel Möller
Göteborg

Som svar på Löjtn. Verners kritik mot att vi endast ger hunden ett litet fel, när hunden är följsam men ovillig och slö, får jag meddela, att vi anse, att när hunden går där den skall, men visar sig slö, gör den iallafall momentet.

Som svar på Herr Mathiassons fråga, hur långt hunden får gå i sidled, vill jag säga, att om t.ex. 1,5 meter skiljer hund och förare åt, är detta för mycket och inte så bra, speciellt vid vändningar.

Konferensen godkände detta moment.

Herr Eskil, Borås

Yrkade på att det som beslutas på konferensen tillställles alla avdelningar.

Herr Axel Möller
Göteborg

Om de ändringar eller förtydligande, som Brukshundskommittén utarbetat gå stäv mot dem, som komma fram idag, få vi följa dem som Brukshundskommittén har utarbetat.

Framföregående

Herr Bergstrand, FB

Är det stort eller litet fel, om man kommanderar hunden framåt och den ställer sig någon grad åt sidan.

Herr Axel Möller
Göteborg

Brukshundskommittén anser att det skall vara litet fel om den ick stannar i marschriktningen.

Herr Nyberg
Uddevalla

En domare kan inte hålla reda på alla regler i huvudet. Vi måste lita till domarens fria skön.

Herr Johansson
Sellefteå

Ansåg att vid stark dragning i kopplet bör hunden ha underkänt.

Herr Axel Möller
Göteborg

Vi måste också lita till domarens fria skön.

Ordföranden

Äre vi överens om detta moment men den ändring som gjorts, d.v.s under rubr. underkänt ändras "stretar i kopplet" till "stark dragning i kopplet".

Samtliga svarade ja.

Linförighet och framföregående

Herr Eskil, Borås

Undrar om vi kan tro att domarna, när de är så dåliga, kan avgöra om en harakning är ett kommando till hunden eller om det är föraren själv som behöver harska sig?

Herr Berg, Borås

Om en förare under en tävling gör sin hund en godsak, skall detta tolereras eller neddömas?

Herr
Karlsson, FB

Det syns ju om harakningen har någon verkan på hunden, då behövs man ju inte tvivla på om den är ett kommando eller ej.

Herr Björklund, Borås

Skall det bedömas strängare i segrarklassen om hunden nosar i marken? En spårhund t.ex. vill ju gärna nasa i marken.

Herr Axel Möller,
Göteborg

Om domarna misstänker, att harakningarna ha någon betydelse för hunden måste detta dömas ned.

Om man ger hunden en godbit under linförriheten är detta att hänföra till träning eller bestraffning. Man har inte rätt att utfordra hunden under tävling.

En spårhund skall spåra när man säger "Spår", den skall således vara så dresserad, att då den kommanderas skall den lyda.

Herr Markert, Borås

Är det förbjudet att ge hunden att dricka?

Herr Axel Möller,
Göteborg

Man får vattna hunden.

Ordföranden

Äro vi överens om detta moment?

Samtliga svarade ja.

Fritt Följ vid sidan

Herr Nyberg, Uddevalla

Frågade om kepplet får bäras runt kroppen.

Herr Frick, Borås

Kepplet bäres olika på olika ställen. Vad är det rätta?

Herr Axel Möller
Göteborg

Rekommenderade att läsa tidskriften och kepplet får ej bäras, så att det kan vara ett hjälpmedel för hunden.

Ordföranden

Man skall uppträda så naturligt som möjligt.

Herr Axel Möller
Göteborg

Där Bruksprovskommittén gjort förtydligande, skall man följa dessa regler.

Herr Björklund, Borås

Hur är det med en kvinnlig tävlande, som kanske bär kjol och blus. Var skall hon göra av kepplet, om fickor saknas?

Herr Nyberg, Uddevalla

Även jag läser tidskriften, men det är väl inte farligt att göra en kommentar. Det behöver inte ironiseras.

Ordförande.

Kan vi rekommendera till Bruksprovskommittén om keppel, så alla blir eniga. Svaret blev ja.

Platsläggande

Herr Scharling,
Hälsingberg

Enstaka skall och gällande under rubr. småfel bör hänföras till greva fel.

Herr Andersson
Sollefteå

Punkt 5 under greva fel bör flyttas upp till underkänd.

Herr Allmark
Uddevalla

Yrkade på ändring av "bör" under Obs. till "skall"

- Herr Lager, Borås
Ansåg att l. m. var för mycket för hunden att röra sig efter platsläggandet.
- Fru Fredin Göteborg
Fel att underkänna hund som före inkallandet sätter eller ställer sig.
- Herr Johansson JB
Punkt 3 under grova fel är för starkt, em hunden verkligen lägger sig.
- Herr Johansson Sollefteå
I Prövningsordningen står det, att hunden snabbt skall lägga sig.
Det är för strängt att underkänna en hund, som sätter eller ställer sig upp före inkallandet. Håller med om att punkt 5 under grova fel bör flyttas upp till underkänd.
- Herr Axel Möller Göteborg
Momentet börjar vid kommando och är slut vid inkallandet, där nästa moment tar vid. Hunden är så starkt inriktad på återkallande, så att t. ex. föraren vänder sig mot honom, rusar hunden upp, innan föraren kallat på honom. Därför anser jag att detta är ett grovt fel.
- Herr Karlsson, JB
Det är läggandet som skall bedömas. Om hunden efter detta sätter sig upp, så är detta ett mindre fel.
- Herr Axel Möller Göteborg
Momentet pågår under en tidsrymd av endast 20 sek. Ligger inte hunden stilla en så kort tid, får man anse den som en dålig sådan.
- Herr Johansson Sollefteå
Hunden bör inte underkännas om den sätter eller ställer sig upp. Grovt fel föreslås. Snabbhet och lydnad är huvudsyftet.
- Herr Jakobsson Göteborg
Håller med Herr Johansson, Sollefteå. Meningen är ju att hunden skall lägga sig snabbt och betr. punkt 5 under grova fel, så är det väl meningen, att hunden skall ligga tills jag återkallar den.
- Herr Johansson Sollefteå
Vi får döma endast efter hundens snabba läggande och förmåga att ligga kvar.
- Herr Björklund Borås
Anser att hund i högre klasserna skall lägga sig och ligga kvar. Hagman sagt "plats", så bör hunden förstå detta.
- Herr Axel Möller Göteborg
Mer än villig att flytta upp punkt 5 under grova fel till underkänd.
Hunden bör ligga stilla under 20 sek.
- Ordföranden
Eniga om att ovannämnda punkt 5 flyttas. Svaret blev ja.
- Herr Axel Möller Göteborg
Vi får inte ändra "bör" till "skall" men skulle vi rekommendera detta.

Inkallande

- Herr Allmark,
Uddevalla Ställde frågan om "Boy" hit. är dubbelkommando.
- Herr Axel Möller Som kommando räknas det.
- Herr Malmsjö
Malmö Om hunden är livlig och glad och hoppar upp på föraren, bör väl inte detta klassificeras som ett grovt fel, när t.ex. skall står under små fel.
- Herr Axel Möller Om hunden skäller så bör detta inte förstöra helhetsintrycket, men om den oförberett hoppar upp på föraren, kan han göra denne illa.
- Herr Andersson
Hälsingborg Om hunden skäller under inkallelse i tjänst nattetid, då har skall betydelse.
- Ordföranden: Äro vi överens om detta moment?
Santliga svarade ja.

Apportering

Momentet godkändes utan diskussion.

Hopp över hinder

- Herr Jakobsson
Göteborg Det är ytterst skällan man ser en häck.
- Herr Johansson
Sollefteå Är hoppet rätt utfört om hunden använder sig av tassarna för att komma över?
- Herr Karlsson
Göteborg Om föraren slår med handen mot häcken för att hunden skall hoppa, hur skall detta bedömas?
- Herr Axel Möller Om man använder sig av sådana hjälpmedel, som kan hänföras till träning, skall detta slås ned.
- Herr Andersson
Sollefteå Ansåg att om hunden hoppar utan kommandon skall det underkännas i segrarklassen.
- Herr Axel Möller Då en hund står framför en häck, vet han att han skall hoppa, så vi ha inte dömt ned till underkänt.
- Herr Johansson
Sollefteå Klapp på häcken står i början under linförighet som allmänt gällande och bör gälla genomgående i alla appeller.
- Herr Axel Möller Påpekade att detta gäller överallt.
- Herr Jakobsson
Göteborg Om en hund i segrarklass skall hoppa, så bör man fordra av honom att han väntar på kommando.
- Herr Axel Möller Liksom i andra tävlingar där tjuvstart förekommer två gånger får den tävlande göra om och så bör även vi låta hundarna göra. Vi få inte helt lämna tävlandet åt sidan. Om en hund hoppar utan kommando, så bör endast grovt fel dömas.
- Herr Jakobsson
Göteborg Skall hunden kallas tillbaka?
- Herr Axel Möller Nej, högst godkänt får den.

- Herr Mathiasson
Landakrona Hund, som hoppar utan kommande är olydig och skall bestraffas. Bad om upplysning om hoppets utförande. Skall man springa med själv som drivkraft, när man kommenderat hopp?
- Herr Axel Möller En hund i appellklassen är en hund i början av sin utbildning och kan föraren springa vid sidan och ta kommandot.
- Herr Karlsson
Göteborg Kan föraren följa med då hunden skall starta och reser sig upp?
- Herr Axel Möller Man går mot hoppet med hunden vid sidan. Kommenderar hoppet. Då är man framme vid häcken.
- Herr Mathiasson
Landakrona Skall inte hunden sitta före hoppet?
- Herr Axel Möller Nej.
- Ordföranden Kan momentet nu godkännas?
Santliga svarade ja.
- Platalliggande
- Herr Scharling
Hälsingborg Platalliggande bedömes olika på olika tävlingar. Tiden skall gå ut innan skotten kommer.
- Herr Johansson
Sollefteå Man skall skjuta efteråt. När skall tiden tas, då hundarna läggs, eller när förarna komma tillbaka? Rekommenderade att hundarna skola ligga först och förarna komma till anvisade platser, varefter tiden tages.
- Herr Mathiasson
Landakrona Bad om förklaring på "orolig".
- Herr Axel Möller När det gäller appellklass så är inte momentet slut förrän hunden avhämtats. I övriga klasser är momentet slut när tiden gått ut. Alla fel, som ske efter tiden, skall läggas på skottlossningen. Tiden räknas då föraren kommer till sin plats, inte när hunden lagts ner.
Med "orolig" menas då hunden ligger och vrider och vänder på sig och visar alltför stort intresse för omgivningen.
- Herr Ljungberg
Borås "Skall" står under små fel, men får hunden ligga och småskälla hela tiden? Förelag att detta skulle stå under grova fel.
- Herr Axel Möller Vad gäller skall så är syftet ej förfelat om hunden skäller, men den praktiska nyttan är ej lika stor. Beredd att flytta upp skall till grova fel.
Beslöts att uppflytta punkt 1. "skall" under små fel till grova fel.
- Ordföranden: Skall tiden räknas från det ögonblick då föraren försvunnit till nästa moment kommer? Skall felen läggas på skottlossningen efter 10 min.?
- Herr Mathiasson
Landakrona Är inte detta två moment, liggandet och skottlossningen? Om hunden ställer sig upp efter 10 min. skall väl inte skottlossningen belastas med det?
- Ordföranden När 10 min. gått ut är momentet platalliggande slut och tiden räknas från det ögonblick då föraren försvunnit.

- Herr Mathiasson
Landskrona Om hunden sitter efter platsliggandet?
- Herr Axel Möller Bruksprovskommittén: Om inte hunden ligger eller har gått upp under platsliggningen skall man gå tillbaka och lägga hunden. Samtliga förare få gå tillbaka. Detta är två moment. Platsliggandet börjar när föraren kommer till sin plats, slutar när tiden gått ut. Sedan börjar nästa moment och belastas skottoroligheten.
- Herr Axel Möller Varför en hund sätter sig är svårt att avgöra, men det gäller att få en likartad uppfattning för domarna. Hundarna prövas moment efter moment.
- Herr Ljungberg
Borås Kan inte dessa moment avgränsas genom att samtliga förare få gå fram till sina hundar. Det blir merarbete, men hundarna bör prövas om. Skottoberördheten skall prövas när föraren är inom synhåll.
- Herr Axel Möller Hundar i segrarklass skola vara utom synhåll vid skjutandet. Det är prövningsordningens beslut.
Överens med Ljungberg betr. omprövning av hundarna, men det tar längre tid.
- Ordföranden: Skola vi göra denna rekommendation och förfara så, att vi tillämpa platsliggning med förare?
Samtliga svarade ja.
- Skottoberördhet
- Herr Mathiasson
Landskrona Skottoberördhet förekommer inte i appellklasser.
- Herr Ljungberg
Borås Om en hund ligger kvar, men visar tydliga tecken på rädsla för skott. är dressyren starkare än rädslan. Han vågar inte flytta sig. Att en annan hund flyttar på sig, kan bero på en tillfällighet och skall inte behövas underkännas. Lämnar han däremot platsen, skall han underkännas.
- Herr Axel Möller Var icke av samma åsikt som herr Ljungberg. En hund, som ligger kvar, är rädd men uträttar i alla fall det arbete vi vill att han skall göra, bör icke underkännas.
- Ordföranden: Äro vi eniga om detta moment?
Samtliga svarade ja.
- Krypande:
- Herr Mathiasson
Landskrona Punkt 2 under underkänd flyttas till grova fel. Föraren får lov att krypa med.
- Herr Axel Möller Vi vill inte att föraren kryper under tävlingarna.
- Herr Mathiasson Varför inte låta föraren krypa? Rekommenderade denna ändring.
- Herr Carlsson
Göteborg Får föraren krypa t.ex. i nedhukad ställning om han vill?
Får föraren bestämma takten och låta hunden vila?
- Herr Axel Möller Nej.
- Herr Malmsjö
Malmö Instämde med herr Mathiasson i att punkt 2 under underkänt flyttas till grova fel.
- Ordföranden Äro vi eniga om att i punkt 2 under underkänd skall tilläggas "stark avvikelse"?
Samtl. svarade ja.

Framåtskändandet

- Herr Johansson, FB Den avvikning hunden gör i terrängen är inget egentligt fel. Det går att få kontakt med hunden. Stannar föraren, så stannar hunden också
- Herr Lager, Borås Det är olika uppfattningar om framåtskändandet på olika platser.
- Herr Johansson, FB Hur långt skall hunden förflytta sig? Vilken fart skall den ha? En del accepterar budet 7 - 8 meter.
- Herr Axel Möller Göteborg Hunden skall förflytta sig 7 - 10 meter när kommandot kommer och hålla den fart som föraren håller. Domarens fria skön. Försvinner hunden fullständigt blir det underkänt. Vid inkallandet skall hunden komma in snabbt och inkallandet sker under förarens gång.
- Herr Mathiasson Landskrona Vad menas med starkt avvikande, är det 60° eller 40° från parallellinjen.
- Herr Johansson Sollefteå Ville ha punkt 7 under underkänt flyttad till grova fel.
- Herr Karlsson, FB Hade som praxis att låta föraren få stanna för att få reda på kontakten mellan föraren och hunden.
- Herr Axel Möller Göteborg Skall inte med om att punkt 7 under underkänt skulle flyttas. Det är väl nog med 2 kommandon under så kort sträcka som max. 75 meter.
- Herr Johansson, FB På grund av terrängens beskaffenhet, måste man kanske ibland använda flera kommandon än brukligt.
- Löjtnant Werner Borås Vad är syftet med detta? Hunden bör få gå ostörd och visa vad han ser, hör och känner. Gillade således icke Herr Karlssons inlägg.
- Herr Axel Möller Göteborg Under så kort tidsrymd måste vi begränsa förarens möjligheter att få hunden att göra detta. Vi får inget värde på detta moment om föraren får sända hunden framåt flera gånger. Hunden skall se till att ha kontakt med föraren.
- Herr Bergstrand, FB Biföll Herr Karlssons förslag om att föraren skulle kommanderas att stanna. 3 kommandon skadade inte att ha.
- Herr Axel Möller Göteborg Meningen är att hundarna skall prövas under så lika betingelser som möjligt. Tävlingsledningen skall ha såpass grepp om momenten, att de veta hur de skall göras och även kan ge de rätta anvisningarna.
- Herr Mathiasson Helsingberg 2 kommandon för litet
- Herr Johansson Sollefteå Vi får inte klavbinda oss vid 2 kommandon. Lämna möjlighet åt domarna att bestämma. "Bättre fria än fälla".
- Ordföranden Skall vi flytta punkt 7 under underkänt till grova fel.
Svaret blev ja.
Skall föraren stanna och inkalla hunden.
Svaret blev ja.

Apportering över häck

Herr Karlsson, FB

Vägran apportera bör inte dömas med underkänt.

Herr Malmjö,
Malmö

I och med att momentet heter "apportering över häck" anser jag att vägran att apportera bör underkännas. Hundens utför inte det arbete man önskar.

Ordföranden

Frågade om alla var eniga om detta.

Svaret blev ja.

Budföring

Momentet godkändes utan diskussion.

Upptäckande vid skottlesning under budföring.

Momentet godkändes utan diskussion.

Stående

Momentet godkändes sedan punkt 5 under grova fel flyttats till underkänd.

Skall på kommando

Godkändes utan diskussion.

Apportering av 4 kg tungt föremål

Momentet godkändes utan diskussion.

Apportering och hopp över plank

Herr Mathiasson
Landskröna

Om hunden hoppar utan kommando bör detta inte godkännas.

Herr Lindman
Hälsingberg

Momentet bör heta "Apportering och klättring över plank".

Momentet godkändes.

Herr Mathiasson
Landskröna

Reserverade sig mot att punkt 2 under grova fel skall gå under underkänd.

Stegklättring

Herr Bergstrand, FB

Fel i provningsordningen. Stegarna bör vara likadana överallt.

Ordföranden

Detta senare skall rekommenderas.

Momentet godkändes sedan mindre grova fel tillsatts; nedhopp sker medelst 2 steg.

Specialprov

Apellklass:

Spårning

Herr Johansson,
Sellefteå

Mera än 1 påsläpp. Ett prov skall få göras om.

Fru Fredin

Hunden skall få göra om saken. I apellklassen skall hunden få sin chance att visa vad den kan.

Ordföranden

Momentet godkännas sedan punkt 3 under underkänt flyttats till grovt fel.

Skyddshundsgrupp:

Herr Johansson,
Sellefteå

Mera än 1 påsläpp för hundar i segrarklass skall underkännas.

Spårhundsgrupp

Fru Fredin

Föreslog grovt fel ~~istället för underkänt~~, om hunden visar aggressivitet mot föraren.

Herr Allmark
Uddevalla

För att kontrollera spåren i terrängen behöver det nödvändigtvis icke vara en domare som följer med spårläggaren.

Herr Axel Möller
Göteborg

En figurant får icke följa med, då blir det denne som dömer och det blir icke lyckat.

Herr Johansson
Sellefteå

Aggressivitet mot spårläggaren flyttas till grova fel.

Herr Axel Möller
Göteborg

Vi skall rekommendera betr. aggressivitet mot spårläggaren

Herr Ljungberg,
Berås

God idé om figuranter i spåren, då kan domarna ta längre lunch.

En hund som är aggressiv vid framkomsten bör bedömas hårdare.

Herr Johansson
Trellhättan

All aggressivitet bör sättas under underkänt.

Bror Johansson

Var inte syftet spårarbete och icke skyddsarbete.

Herr Malmström
Malmö

Aggressivitet bör bedömas mycket hårt. Hundens användbarhet är starkt begränsad, om man icke vågar släppa den.

Herr Jakobsson
Göteborg

Vi skall inte vara rädda för aggressiviteten utan tackas för att det finns hundar, som vill spåra. Man har ju hunden i lina.

Herr Johansson
Sellefteå

Grovt fel ej underkänt.

Ordföranden

Äre vi överens om att flytta upp punkt 1 under små fel till grova fel.

Samtliga svarade ja.

Rapporthundsgrupp:

Godkändes utan diskussion.

Luktprov

Godkändes utan diskussion.

Hörselprov

Godkändes utan diskussion.

Upptäckande vid överraskande moment

Godkändes utan diskussion.

Snöförling

Godkändes utan diskussion.

Skyddsarbete

Nybörjarklass:

Godkändes utan diskussion.

Övriga klasser:

Godkändes utan diskussion.

Transport av figurant

Godkändes utan diskussion.

Hedläggande av hund för bevakning.

Godkändes utan diskussion.

Flykt av figuranten utan angrepp på hunden

Godkändes utan diskussion.

Figuranten står stilla

Godkändes utan diskussion.

Återställande av hunden från den stillastående figuranten

Herr Malmström,
Malmö

Är det inte väl hårt att bedöma som grovt fel, att kalla på hunden mera än 1 gång.

Beslöts att ändra till 3 kommanden under punkt 1, underkänd och till 2 kommanden under punkt 1, grova fel.

Momentet godkändes i övrigt.

Flykt av figurant med slagfasthet.

Herr Johansson
Sellefteå

Skall inte en hund underkännas som upptager förföljande utan kommando.

Föreslogs att flytta upp punkt 2, grova fel till underkänd.

Momentet godkändes i övrigt.

Släppandet

Godkändes utan diskussion.

Fasttagande av figurant

Punkt 2 under grova fel flyttas till underkänt.

Herr Bengtsson

Reserverade sig.

I övrigt godkändes momentet.

Dubbelretning

Godkändes utan diskussion.

Avsökande av ett område efter gömd figurant

Godkändes utan diskussion.

Ståndskall på figuranten

Godkändes utan diskussion.

Bevakning av figurant

Godkändes utan diskussion.

Sändande av hund till civilklädd figurant
och återkallande

Godkändes utan diskussion.

Flykt av figurant med skottlossning

Godkändes sedan punkt 5 under grova fel flyttats till underkänt.

Upplåtande av föremål

Godkändes utan diskussion.

Rapporttjänst

Herr Olsson
Varberg

Då en hund (rapport-) tar genvägar, hur skall detta bedömas?

Herr Johansson
Sollefteå

Utbrytning för skott grova fel.

Godkändes.

- - - - -

Herr Malmjö
Malmö

Får man använda vilken spårvätska man vill eller bestämmer tävlingsledaren detta?

Herr Axel Möller

Tävlingsledaren bestämmer utspädningen, 1:10 vad gäller smörayra. Endast tävlingsledaren har spårvätska med sig.

Det bestämdes även betr. skotten, minst gevärskaliber.

Till slut tackade ordföranden för visat intresse och hoppades att de resultat man under dagen kommit till, skulle bli av betydelse för det fortsatta arbetet samt förklarade mötet avslutat.

Herr Johansson, Sollefteå, framförde sitt eget och de militära representanternas tack för att de blivit kallade till konferensen, samt ansåg att den hade varit av stor betydelse för dem.